RED BALLOONS

Elmer Davis

Lundy told himself afterward that he had been tempted beyond his strength. In fact, he had never been really tempted before, for he had never had such an opportunity. He had gone to the bank – the branch bank in the poor, rundown neighborhood to which he had recently moved – to cut a coupon from his last bond; all the rest of his bonds and his money he had lost in his crazy attempt to make on stock market so that he could give up his job and live in Florida. He took his safe deposit-box to one of the booths where people shut themselves in while they open their safe-deposit boxes in order to cut coupons or to put in or remove valuables. The booth had just been vacated by a fat woman wearing many jewels who had left it covered with torn papers.

A little annoyed, Lundy brushed away the torn papers – and came upon an envelope filled with money which the fat woman had obviously overlooked. A bank failure in the town had recently frightened many people; the fat woman looked like the sort of person who would turn her bank balance into cash and lock it up in her safe-deposit box. Lundy half opened the door to call her back and saw her walking out of the bank. Quickly he shut the door, counted the money. Nearly thirty thousand dollars; enough to keep a man comfortably live in some little Florida town for the rest of his life.

Quickly, Lundy slipped the envelope into his inside pocket.

Then he left the bank, crossing the street into a little park with a high iron fence around it. It was, he knew, a private park, the possession of the old families that had once lived on the square; at night its gates were locked, a watchman guarded it. But by day it was open to all. He sat down on a bench, trembling

KIRMIZI BALONLAR

Elmer Davis

Lundy, kendi kendine, gücünün üstünde zorlandığını düşünüyordu. Aslında, daha önce eline böyle bir fırsat geçmediği için, gerçek anlamda hiç bu kadar çalışmamıştı. Kalan son çekinden bir kupon kesmek için, yeni taşındığı fakir ve döküntü bir muhitte bulunan banka şubesine gitti. Kalan bu son çekten önce sahip olduğu bütün gayri menkulünü ve parasını, bu işi bırakıp Florida'da yaşamak maksadıyla, daha çok kazanmak için yatırdığı borsada kaybetmişti.

Şahsi güvenlik kasasını alarak, insanların kasalarını rahatça açabilmeleri, kupon kesebilmeleri, para ve değerli eşya koyabilmeleri veya alabilmeleri ve bu işi yaparken yalnız kalabilmelerini sağlayan kabinlerden birine girdi. Kabinden, az önce bir çok mücevheri olan şişmanca bir kadın, içeride yırtık kağıt parçaları bırakarak çıkmıştı.

Durumdan oldukça rahatsız olan Lundy kabine girdi ve yırtık kağıt parçalarını kenara itti ve o sırada, şişman kadın tarafından düşürüldüğü açıkça belli olan parayla dolu zarfı gördü. Son zamanlarda, şehirde bir bankanın batması çok korkutmuştu. Şişman kadın da, bu korkudan dolayı, banka hesabını nakide çevirip, şahsi güvenlik kasasına saklama eğiliminde olan birine benziyordu. Lundy, bayanı geri çağırmak için kapıyı yarı araladı ve onu bankadan çıkarken gördü. Süratle kabinin kapısını kapattı ve Parayı saydı. Neredeyse otuz bin dolar vardı. Bu para, bir insanın kalan bütün hayatını Florida'da geçirmesine yetecek bir miktardı.

Zarfı çaktırmadan ceketinin iç cebine koydu.

Bankadan çıktı ve caddenin karşısında yüksek demir çitlerle çevrili küçük parka gitti. Park, Lundy'nin bildiği kadarıyla özel bir parktı ve daha önce bu arazide yaşamış eski ailelerin mülküydü. Geceleri kapıları kilitlenirdi ve bir bekçi onu korurdu. Gündüzleri herkese açıktı. Kış rüzgarında titreyerek bir banka

in the winter wind; the envelope in his pocket felt like a piece of hot metal.

What a fool he had been! He had thought when he took it that it wouldn't be missed for a month – not until the woman came again to cut coupons. But if she kept all her money in her safe-deposit box she might come back and find it missing tomorrow – this afternoon. The bank employees would remember Lundy – he had recently rented his safe-deposit box; they might remember that he had followed her into the booth. If he gave up his job now and left for Florida, that would be a confession. But tonight, tomorrow, he might be questioned, his rooms examined. Where could he hide the money?

His throat was dry; he got up, walked to the center of the park, where he had seen a drinking fountain. Unable to decide what to do, he stared at the drinking fountain, at its tall concrete base. Then his eyes narrowed; the base was broken on one side – a hole big enough to put your hand through. Inside, there was a dark space where no one would think of looking for anything; where a man who had hidden something could come back and get it almost anytime.

Beside the drinking fountain, Lundy kneeled down; anyone who had passed would have seen only a man with an unbuttoned overcoat hanging loose about him, kneeling down, tying his shoe. But when he went on, the envelope of money no longer lay like a piece of hot metal in his pocket. He had hidden it in the hole at the base of the drinking fountain.

That evening two detectives from police headquarters came to see him, to question him very politely and he met them smiling.

"Yes, yes," he said. "There was a fat woman in the booth just before me; she left it covered with torn pieces of paper and I brushed them aside into the wastepaper basket. Find out where the wastepaper basket went, and you'll probably find the money.

oturdu ama cebindeki zarf ona, sıcacık bir parça maden gibi geliyordu.

Yürürken, ne kadar aptalca davrandığını düşündü. Zarfı aldığı zaman, kadın tekrar kupon kesmek için bankaya gelinceye kadar, yani hemen hemen bir ay boyunca paranın kaybolduğunun farkına varılamayacağını düşünmüştü. Ama kadın bütün parasını kasasında saklıyorsa, yarın, hatta bugün öğleden sonra bankaya gelip, paranın kaybolduğunu farkedebilirdi. Banka görevlileri de Lundy'nin kasası ile birlikte, şişman kadından sonra, onun çıktığı kabine girdiğini hatırlayabilirlerdi. Eğer hemen işini bırakıp Florida'ya giderse hata ederdi. Ama bu akşam veya yarın sorgulanabilir ve evi aranabilirdi. Parayı nereye saklayabilirdi?

Boğazının kuruduğunu hissetti ve parkın ortasında gördüğü çeşmeye doğru ilerlemeye başladı. Ne yapacağına karar veremez bir halde, çeşmeye ve onun uzun taban taşına bakıyordu. Birden gözleri kısıldı. Tabandaki taşın bir tarafında, bir elin rahatlıkla girebileceği genişlikte ve yeterince derin bir yarık olduğunu farketti. Yarığın içi karanlıktı ve hiç kimsenin aklına burada bir şey aramak gelmezdi ve hiç kimse burada bir şey olduğunu göremezdi. Buraya herhangi bir şey saklasanız, daha sonra istediğiniz zaman gelip alabilirdiniz.

Lundy, çeşmenin hemen önüne diz çöktü. Oradan geçip, onu gören birisi, sadece çökmüş ve ayakkabılarını bağlayan, düğmeleri iliklenmemiş bir parka giyen bir adam görecekti. Gittiğinde zarf cebinde bir sıcak metal gibi değildi. Yavaşça para dolu zarfı cebinden çıkarıp, çeşmenin altında bulduğu boşluğa sakladı.

O gece, Polis merkezinden iki dedektif, Lundy'yi görmeye ve sorgulamaya geldi. Lundy onları güler yüzle karşıladı.

"Evet, evet" dedi. "Benden önce kabinde şişman bir bayan vardı. Kabinden, yırtık kağıt parçaları bırakarak çıktı. Ben de o kağıt parçalarını çöp sepetine attım. Çöp sepetine bakın. Muhtemelen, parayı orada bulursunuz.

No, I've no objection at all if you want to look around here just to satisfy yourselves.

Afterward he wondered whether he had not overdone it. They went away apparently convinced, but he couldn't feel safe. He had better live the money where it was, for a while. There wasn't a chance in a million that anyone would look into the broken drinking fountain. There was no hope of his recovering the money at night: the park gate was locked; the watchman was on duty. Someday, when no one was near, he would kneel down as if to tie his shoe –

As he entered the park next morning, he saw something like a red cloud just above the drinking fountain. A red warning of danger. He became very nervous but then saw that it was only a group of toy balloons held by an old man. Lundy had never seen anyone selling balloons here in the three weeks in which he lived nearby; business couldn't be good, the old man would soon live. But when Lundy came back at evening, he was still there in the same spot near the drinking fountain.

Lundy looked at him in passing; he was old but he looked strong. He might be a younger man in disguise – not a seller of balloons; he might be a detective placed there to watch him. Lundy went home trembling. No one could have seen him put the money away – but suppose that by some accident the money had been found. The police would know that the thief must come back for it; thus they had left a man on guard. *But had they left the money there in order to trap him?*

The next morning the balloon-seller was still there. That day Lundy went to the bank and risked a question. No, said the manager of the bank, they hadn't found the money, but they expected to find it. It seemed to Lundy that the manager looked at him in a rather suspicious manner.

That evening he spoke, in passing, to the balloon-seller.

Hayır; eğer sizi rahatlatacaksa evin her yerini arayabilirsiniz.."

Sonra, sanki biraz fazla abarttığını düşündü. Dedektifler inanmış şekilde evden ayrıldılar ama Lundy, hala kendisini güvende hissetmiyordu. Parayı, bir süre sakladığı yerde bırakması iyi olurdu. Nasıl olsa, parayı onun sakladığı yerde kimse bulamazdı. Gece, parayı bıraktığı yerden alma şansı yoktu. Çünkü, park kilitliydi ve bir de güvenlik görevlisi vardı. Bir gün gündüz vakti, etrafta kimsecikler yokken, çeşmenin önünde ayakkabısını bağlıyormuş gibi eğilecek ve…

Ertesi sabah parka girdiğinde çeşmenin üzerinde kırmızı bir bulut gördü. Kırmızı bir tehlike uyarısı… Lundy, önce çok sinirlendi. Ancak, bu kırmızılığın sebebinin yaşlı bir adamın elindeki bir grup balon olduğunu gördü. Lundy, o çevrede geçirdiği üç hafta boyunca bu parkta hiç kimsenin balon sattığını görmemişti. Bu parkta balon satmak o kadar karlı bir iş olamazdı ve yaşlı adam nasıl olsa yakında giderdi. Akşam üstü tekrar parka geldiğinde, yaşlı adamın hala çeşmenin dibinde olduğunu gördü.

Lundy, adama bakarak yanından geçti. Oldukça yaşlı birisiydi ama kuvvetli görünüyordu. Yaşlı bir balon satıcısı kılığında genç bir adam olabilirdi. Lundy'yi takip etmek için görevlendirilmiş bir dedektif olabilirdi. Lundy eve döndüğünde titriyordu. Kimse parayı koyarken onu görmüş olamazdı. Ancak para kazara da olsa bulunmuş olabilirdi. Polis de, hırsızın parayı koyduğu yerden almak için tekrar geleceğini düşünerek, birisini gözetlemesi için bırakmış olabilirdi. *Peki, onu tuzağa düşürmek için parayı yerinde bırakmış olabilirler miydi?*

Ertesi sabah balon satıcısı hala oradaydı. Lundy bankaya giderek kendisini riske atacak bir soru sordu. Banka müdürünün, soruya cevabı olumsuzdu. Para bulunamamıştı ama bulacaklarını umuyordu. Lundy, banka müdürünün kendisinden şüphelendiğini hissetti.

Lundy, o akşam geçerken, balon satıcısı ile konuştu:

"You work late, eh? Business must be good."

"Not so good. But I stay around until they lock the gates each night and the watchman arrives to guard the place."

There was not a moment when the fountain was not being watched. That was the first night that Lundy couldn't sleep. In the morning the red cloud was still there, hanging above his treasure.

Well, if business was bad, the balloon-seller would soon leave and go somewhere else to sell his balloons. Lundy waited there more days, in which he saw, morning and evening, that red sign of danger. He couldn't stand this much longer: a balloon-seller, staying in a place where Lundy had never seen before, couldn't be a balloon-seller. But, there was one chance, if the police had left the money. Policeman in uniform seldom came here; Lundy could wait for his chance until there was no one around, attack the balloon-seller, knock him out, take the money, and escape before anyone came.

And so he waited his chance, found the old man alone, walked up to him, pretended to by a balloon, then hit him, straight and hard on the jaw. Down went the old man – down and out; down went Lundy on his knees, his arm reaching into the hole at the base of the fountain.

Up into the air went a dozen red balloons, release from the old man's hand as he fell; a dozen sudden red danger signals which could be seen everywhere in the park and from the nearby streets as well. As Lundy rose, pushing the money into his pocket, he saw a policeman coming up; he turned only to face another, tried to walk away coolly –

"Here!" said the policeman. "What's the matter with old Joe?"

"I don't know. I've done nothing." But the balloon man was talking now, explaining to the policeman what had happened. The policeman turned toward Lundy, severe.

"Geç saatlere kadar çalışıyorsunuz, işler iyi olsa gerek" dedi.

"Hayır, çok iyi değil ama her gece kapılar kapanıncaya ve bekçi gelinceye kadar buralarda duruyorum" diye karşılık verdi balon satıcısı.

Çeşmenin, hiç kimse tarafından görülmediği, bir an bile yoktu. Her an balon satıcısı tarafından görülüyordu. O gece Lundy'nin uyuyamadığı ilk geceydi. Ertesi sabah kırmızı bulut hala orada, hazinesinin başında duruyordu.

Aslında, eğer işler kötüyse, balon satıcısı yakında buradan ayrılıp, başka bir yere gitmek zorunda kalacaktı. Lundy, günlerce bekledi ve her gün kırmızı tehlike işaretini orada gördü. Bu duruma dayanamadı. Daha önce bu civarda hiç görmediği bir balon satıcısının, sürekli burada beklediğine göre, gerçek bir balon satıcısı olamazdı. Eğer polis, parayı orada bırakmışsa hala bir şansı vardı. Üniformalı polisler buraya pek gelmezlerdi. Etrafta hiç kimse yokken, balon satıcısına saldırıp onu yere yıkar, parayı alır ve birileri gelmeden kaçabilirdi.

Lundy, uygun fırsatı kolladı. Yaşlı adamı tek kaldığı bir anda, balon alıyormuş gibi yaparak ona doğru yürüdü. Adamın doğruca çenesine, sert bir yumruk attı. Yaşlı adam yere düştü ve sersemledi. Lundy, hemen diz üstü çökerek çeşmenin tabanındaki yarığa doğru elini uzattı.

Bu arada, yere düşen yaşlı adamın elinden kurtulan balonlar gökyüzüne doğru yükseldi. Parktaki ve caddedeki insanlar tarafından rahatlıkla görülebilecek bir düzine tehlike işareti Lundy için büyük tehlike oluşturacaktı. Lundy, parayı cebine koyup ayağa kalkarken dönüp bir polis ile göz göze geldi. Sakin yürümeye çalışırken karşısına başka bir polis çıktı.

"Bak hele!" diye bağırdı polis. "Yaşlı Joe'nun nesi var?"

"Bilmiyorum, ben bir şey yapmadım" dedi Lundy. Fakat yaşlı balon satıcısı kendine gelmiş ve olup biteni anlatmaya başlamıştı bile. Polis, sertçe Lundy'ye doğru dönerek, kızgın bir tavırla sordu:

“What’s the idea of knocking down an old man that’s just out of the hospital?”

“Just out of the hospital?” Lundy asked.

“Sure. He’s been sick for a month. Haven’t you noticed that for the past month he hasn’t been here, at his regular place near the fountain? First time he’s been away for twenty years….

Hey, you – take your hand out of that pocket! Oh, it isn’t a gun? Just papers? Well, come along with me and show them to the captain at police headquarters.”

“Hastaneden daha yeni çıkmış bir yaşlı bir adama ne diye vuruyorsun?”

Lundy şaşırdı: “Hastaneden yeni çıkmış mı?” diye sordu

“Elbette. Joe bir aydır hastaydı. Bir ay boyunca mekanı olan bu çeşmenin yanının boş olduğunu farketmedin mi? Yirmi yıldır ilk defa yerinden ayrılmıştı…”

“Hey sen! Elini hemen cebinden çıkar! Silah değil, değil mi? Sadece kağıt mı cabindeki? Neyse benimle merkeze kadar gelip onları komsere bir göster bakalım.”